

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Bologna – Włochy) – UX / Governo della Repubblica italiana

(Sprawa C-658/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dopuszczalność – art. 267 TFUE – Pojęcie „sądu krajowego” – Kryteria – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop wypoczynkowy – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 3 – Pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” – Sędziowie pokoju i sędziowie sądu powszechnego – Odmienne traktowanie – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym”]

(2020/C 297/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UX

Strona pozwana: Governo della Repubblica italiana

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że giudice di pace (sędzia pokoju, Włochy) jest objęty zakresem pojęcia „sądu jednego z państw członkowskich” w rozumieniu tego artykułu.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sędzia pokoju, który w ramach swoich funkcji świadczy rzeczywistą i efektywną pracę, która nie ma charakteru ani wyłącznie marginalnego, ani pomocniczego, i za którą otrzymuje on rekompensatę mającą charakter wynagrodzenia, może być objęty zakresem pojęcia „pracownika” w rozumieniu tych przepisów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Klauzulę 2 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” zawarte w tym przepisie może obejmować sędziego pokoju mianowanego na czas określony, który w ramach swoich funkcji świadczy rzeczywistą i efektywną pracę, która nie ma charakteru ani wyłącznie marginalnego ani pomocniczego, i za którą otrzymuje on rekompensatę mającą charakter wynagrodzenia, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 4) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., załączonego do dyrektywy Rady 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje prawa sędziego pokoju do korzystania z corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 30 dni, takiego jak przewidziany dla sędziów sądów powszechnych, w przypadku gdy ów sędzia pokoju jest objęty zakresem pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony” w rozumieniu klauzuli 2 pkt 1 tego porozumienia ramowego oraz znajduje się on w sytuacji porównywalnej do sytuacji sędziego sądu powszechnego, chyba że taka różnica w traktowaniu jest uzasadniona różnicami w wymaganych kwalifikacjach i charakterem zadań, za wykonywanie których sędziowie ci przyjmują odpowiedzialność, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.